

Теплий кожух, тільки шкода – не на мене шитий,
А розумне ваше слово брехнею підбите
(Т. Шевченко)

“Я переконаний в тому, що ми (росіяни і українці) не просто братські народи, ми – єдиний народ”, – екстатично заявив посол РФ в Україні Михайло Зурабов під час одного з інтерв'ю. Нічого нового: його словоблудлива веремія нашпигована традиційно-фальшивими імперсько-совковими сентиментами до України та українців.

Проте, коли питання було поставлено руба – чи відмовиться Росія від проекту “Південний потік” на користь української ГТС, він хитро так зрезигнував від прямої відповіді. Ось і всі їх московські сентименти. Ось і вся їх любов. Конче дивує відсутність адекватної реакції з боку переважної більшості українського опозиційного політикуму (мабуть, точніше – паноптикуму), так звані лідери якого збіса повклякли від стрімкого політичного процесу, увібгавшись у різнокольорове латаття своїх партійних прапорів.

Моя особиста відповідь Зурабову на його закиди – це комбінація з трьох пальців, знак, який за деякими переказами є суто татарським. Не думаю, що у Зурабова не вистачає смальцю в голові знати справжню історію Росії. Отже, він чудово знає, що з самого зародку московське князівство (країна Моксель) не мало ніякого відношення до слов'янства. Це була мішанина угро-фінсько-монголо-татарського люду. Коли впала Золота Орда, саме московщина підхопила маніакальну ідею ординських ханів про всевітнє панування, реалізувати яку першим заповзявся людомор Іван Грозний.

Найголовнішою метою московитів стало звоювання слов'янського Києва та привласнення собі його культурної спадщини, традицій та історії. Слід зазначити, що попри певні успіхи у реалізації цього проекту, остаточно втілити його в життя не вдалось й понині. Процес спотворення історії розпочала російська цариця Катерина, за сумісництвом велика розпусниця. Створивши спецкомісію, вона наказала віднайти усі оригінали літописів та знищити їх, натомість замінити їх фальшивками. Звідти й пішов московський міф про Київ, як про колыску російської держави, який мусується й дотепер, зокрема й Зурабовим.

Після двадцятиліття незалежності й свободи, сокира історії здіймається над Україною знову. Здійснити чергову спробу пережорнити українців та позбутись їх як таких – ось мета теперішніх кремлівських апологетів Івана Грозного, Катерини та Сталіна. Перший крок у цьому напрямку зроблено – на український престол посаджено свого васала, сатрапи якого (табачники та семиноженки) одразу кинулись ретушувати українську історію, нівелювати усе національне, вивершуючи новітній міф, який заперечує існування

української нації – єдиної спадкоємиці руських племен, що населяли Київську державу, натомість реанімує кремлівську двоголову неоімперіалістичну маячню у вигляді квазітеорії про так званий єдиний народ (росіяни, українці й білоруси).

Моя відповідь Зурабову коротка: я – українець! Більш того, вважаю себе приналежним до європейського цивілізаційного простору, бо ціную такі речі як свобода та незалежність, апріорі неприйнятні в російському суспільстві. Європа мені є близькою, іноді я відчуваю, гейби вже доторкнувся до неї, тоді як Росія з її татаро-монгольською ментальністю для мене є країною страшенно далекою та незрозумілою. Росіяни для мене є туземцями, носіями іншого, відмінного від українського стилю життя, де, приміром глушити оковиту та лихословити є нормою. Відтак, мені не до шмиги, коли посол цієї далекої держави намагається повчати мене жити та розп'ятує про те, хто я такий.

Якщо моя відповідь посла Зурабова не задовольняє, пропоную продовжити відповідний дискурс на шпальтах друкованих чи електронних ЗМІ.

Володимир Манько, "Нація і Держава"